

brem en braam

uit wat ik ben en was

Arie van Nieuwkerk

...
hoe is het
dat jij weet
dat ik daar
tussen
al die stemmen
ben
...

Auteursnaam:	Arie van Nieuwkerk
ISBN-nummer:	9789402178579
Opmaak:	Maaïke Postma
Redactie advies:	Cees Dekker
Drukvermelding:	1e druk

Copyright: niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand of openbaar gemaakt worden in enige
vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of door fotokopieën, opname, of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
auteur

“Deze uitgave is tot stand gekomen op initiatief van het
JdJ-team bestaande uit Gabriëlle Bakker, Cees Dekker,
Johan de Jong, Jouke de Jong, Francien Nijenhuis, Ronald
Otte, Evert van der Schoor, Linda Vink.”

inhoudsopgave

1e deel	hoe is het dat jij weet	7
2e deel	de dingen die voorbijgingen	19
3e deel	buber spreekt chagall	35
4e deel	de liefde spreekt – de liefde zwijgt	49
5e deel	rite	67
6e deel	dag van de kalligrafen	89
7e deel	credo	105

*hoe is het
dat jij weet
dat ik daar
tussen
al die stemmen
ben*

wie is dat onder de brem

wie is dat onder de brem
wie die niet gehoorde stem

hij is een drooggevalen wadi
zijn water verdampt in naamloze wolken

zijn groen versteend en zelfs geen mos
laat sporen achter alles liet hem los

de brem biedt een broze rustplaats
voor een gelaat vol verdriet

over wat kon zijn wat niet
heel bleef maar eigenlijk wel moest

hoe overleeft de ziel een verwoest
inzicht een zegen geschaad

is hij als enige over
als enige van zover gekomen

wie was dat onder de braam

het was hem heet onder de voeten
en zijn hoofd was leeg geworden
hij had een vrouw een kind
een nieuw verleden
de architectuur van het landschap
overtrof zijn heimwee
naar de gebeeldhouwde tranen
van zijn jeugd

hij was veel vergeten
wat had hem bezielde
zijn littekens zijn herinnering

de lach van zijn kind had hem
genezen de wind buiten de huid
van de tent had de geluiden
in zijn hoofd veranderd

en nu was hier de braam
en nu was hier dat vuur
en nu was hier die stem
die hij vaag herkende

de braam brandde hem open

de brandende

de brandende braamstruik
als baken luister ik
mijn ongeschoeide voet
een prooi voor scherp zand
de overdreven zon die
mij geen schaduw laat

waar is mijn staf
die loodzwaar, licht
mijn hand verbrandt
dit dode hout dat
vuur die felle milde passie

ben ik alleen
van wie is dan die voet
afdruk in het zand
van wie de bries
die plotseling mijn lippen raakt
van wie de mantel in mijn zeer vermoeide hand

zipporah

ik was hem kwijt
voordat hij ooit voor mij
een teken werd
de bron was ons startpunt
de braam werd zijn keerpunt
zonder sandalen kwam hij
thuis zonder stem maar
met een reden

ik was hem zoek toen
hij zijn weg zocht
in een woestenij die
snel vol water stond
ik waadde door de poelen
terwijl hij oude oevers
vond
hij liet mij achter
en ik wachtte
bij de bron

zipporah bij de braam

ik ben erheen geweest
ik heb de braam gezocht
en gevonden
maar mij zei geen stem
te knielen of een staf
te pakken
en soms denk ik dat
mijn leven in de greep
van dat punt tussen slang
en staf is blijven hangen

wie roept mijn naam
wie fluistert mijn naam
wie ziet mij staan
in deze woestijn

met vuur voor mij
wolken achter mij
is dit een eenzaam bestaan

verlies

buiten de tent huult de wind een
vreemd lied tussen de stenen
het zand tussen mijn tenen
vangt een reis aan

de rieten manden die zijn bezit
verdeelden stemden hem weemoedig
hij was een kind van water
in een tuin van rots en zand

af en toe raakte hij mijn hand
alsof hij iets onzegbaars
delen wilde iets voorbij
de jaren die zich tekenden
op zijn gezicht

wat kon ik doen

buiten de tent huult mijn hart
hij is mijn woestijn uitgelopen
mijn bron voorbijgegaan
hoe zal dit verder gaan

ruth

ik ben ruth ik ruik
het brood allang niet meer
verkruid ligt het leven
in mijn dorre hand

waar is dat land
de akkers waar
de voren koren
laten groeien... en

wie vult mijn hart
met zijn hart wie
tilt mij op zo dat
ik zichtbaar ben?

magdalena op de grond

wat doe ik hier
alles is stil
gevallen er valt een mes
maar niemand spreekt
men houdt de adem in

een ongemak kruipt langs
de koele dranken hangt
in de lucht als
een rokende luchter
iemand laat een zucht
ontsnappen

en ik breek
de geur in mijn hand
neemt alle ruimte in
smoort voorlopige woorden
van gebroken glas
en ik breek vrij moedig
breng ik olie op zijn voeten
droog het met mijn haren
en kijk voor 't eerst
hen allen aan

zalig degene

zalig degene
die breekbaar is
zijn glas voorzichtig
aan zijn lippen

zalig diegene
die kwetsbaar
zijn zinnen geopend
zijn dromen vertelt

zalig diegene
die zachtmoedig
op straat de stenen
toespreekt en ze streelt

zalig diegene
die breekt met
wachttijden die
wakend de hemel bestormt